

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf. 156/2011/39. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. évi január hó 12. napján és 2012. évi február hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta, 2012. évi február hó 21. napján kihirdette a következő

Ítéletet:

A nyereségvágyból, aljas indokból és különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. évi december hó 21. napján kelt helyesen 12.B.493/2009/99. számú ítéletét I.r. vádlott , II.r. vádlott és IV.r. vádlott tekintetében **megváltoztatja**.

IV.r. vádlottal szemben - a próbára bocsátás megszüntetése mellett - a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 6.Bk.XV.1428/2006/2. számú végzésének próbára bocsátást kimondó rendelkezését is hatályon kívül helyezi.

A vádlottal szemben a fogházbüntetés végrehajtásának felfüggesztését mellőzi és a szabadságvesztésbe az általa 2007. szeptember hó 13. napjától 2008. február hó 26. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

IV.r. vádlottat 2 (kettő) évi közügyektől eltiltásra is ítéli, egyben elrendeli a Fővárosi Bíróság 16.B.481/2004/10. számú ítéletével kiszabott 1(egy) év 6 (hat) hónapi börtönbüntetés végrehajtását is.

A II.r. vádlott helyesen 2007. szeptember hó 13. napjától 2007. október hó 5. napjáig, illetve 2009. április hó 28. napjától 2010. szeptember hó 27. napjáig volt előzetes fogvatartásban.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalában Bj.225/2009. számon bevételezett bűnjelek közül a bűnjeljegyzék 1-13, 18-24, 26-28, 45, 47-49, 71, 78-113. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszünteti, egyúttal a fenti bűnjeleket, valamint a 36-41, 56-58, 69-70. tételszám alatt nyilvántartott DNS-mintákat, kontroll-mintákat, vegyes szennyeződések, elemi szájakat, daktiloszkópiai nyomokat, anyagmaradványokat a 80. szám alatti lábbeli kivételével a nyomozóhatóságnak megküldi,

Az egyik tanúnak a bűnjeljegyzék 14-17, 25, 33-34, 42-44. és 50-52. tételszám alatt nyilvántartott tárgyakat rendeli kiadni,

míg a bűnjeljegyzék 29-32, 35, 46, 53-55. és 73-79. tételszám alatt nyilvántartott tárgyakat megsemmisíteni rendeli.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az államot terhelő összeg helyesen: 714.938.- (hétszáztizennégyezer-kilencszázharmincnyolc) forint.

Egyebekben I.r. vádlott , II.r. vádlott és IV.r. vádlottak tekintetében az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően I.r. vádlottal szemben a 2011. június hó 14. napjától, II.r. vádlottal szemben a 2011. január hó 28. napjától előzetes letartóztatásban töltött időt rendeli beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe.

IV.r. vádlott személyi igazolványának számát pontosítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 21.725,- (huszonegyezer-hétszázhuszonöt) forint bűnügyi költséget I.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság a 2010. évi december hó 21. napján kihirdetett 12.B.493/2009/99. számú ítéletével I.r. vádlottat emberölés bűntettében (Btk.166. § (1) bekezdés (2) bek. b/, c/ d/ pontok), II.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett emberölés bűntettében (Btk.166.§ (1) bek. (2) bek. b/, c/ d/ pontok), III.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett lopás bűntettében (Btk.316.§ (1) bek. (2) bek. c/ pont (4) bek. b/ pont), míg IV.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett lopás bűntettében (Btk.316.§ (1) bek. (2) bek. c/ pont (4) bek. b/ pont) és kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282.§ (1) bek. (5) bek. a/ pont) mondta ki bűnösnek.

I.r. vádlottat ezért, mint többszörös visszaesőt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.B.1804/2007/3. számú ítéletéhez kapcsolódó feltételes szabadságot megszüntette és úgy rendelkezett, hogy a vádlott harminc év után bocsátható feltételes szabadságra.

II.r. vádlottat, mint visszaesőt 12 év fegyházbüntetésre és 8 évi közügyektől eltiltásra ítélte, kizárta őt a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből.

III.r. vádlottat 8 hónapi, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte.

IV.r. vádlottal szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság B.1428/ 2006/2. számú végzésével kiszabott próbára bocsátást megszüntetve, - halmazati büntetésül - 4 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fogházat szabott ki.

A I.r. vádlott, II.r. vádlott és IV.r. vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt - IV.r. vádlott tekintetében a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén - a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész I.r. vádlott., II.r. vádlott és III.r. vádlottak tekintetében tudomásul vette, míg IV.r. vádlott terhére fellebbezést jelentett be a kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének mellőzése, mellékbüntetésül közügyek gyakorlásától eltiltás, továbbá a korábbi, próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése érdekében.

Az elsőfokú ügyszakértő határozat ellen I.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, II.r. vádlott és védője felmentésért, továbbá a védő téves minősítés miatt terjesztett elő perorvoslatot.

III.r. vádlott és védője, továbbá IV.r. vádlott és védője az ügyszakértő határozatot tudomásul vették, így az - ügyszak perorvoslat hiányában - III.r. vádlott tekintetében jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.422/2010/11. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen a bejelentett ügyszak fellebbezést fenntartotta.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során az alapvető eljárási szabályokat megtartotta, ugyan dr. Molnár Miklós igazságügyi orvosszakértőt tárgyalási meghallgatásakor nem a hatályos törvény szerinti figyelmeztetésben részesítette, de a szabálysértés relatív és nem indokolja a szakértő újbóli idézését, mivel a bíróság kiegészítő orvosszakértői véleményt szerzett be, amelyet tárgyalás anyagává is tett.

Hiányosságként mutatkozik, hogy a tényállás személyi részében nem rögzítette a vádlottak beszámítási képességével kapcsolatos elmeorvos-szakértői szakvélemény megállapításait, indítványozta ezzel kapcsolatban a tényállás kiegészítését.

A részletes bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság megalapozott történeti tényállást állapított meg. Számot adott a bizonyítékok értékeléséről és arról is, hogy a vádlottak felelősségük csökkentését célzó védekezésével szemben milyen bizonyítékokra alapozott. Indokolási kötelezettségét színvonalas, logikus érveléssel teljesítette.

Az adott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményüket is törvényesen minősítette.

A bűnösségi körülményeket teljes körűen feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte.

A kiszabott büntetések az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával arányban állnak és tükrözik a vádlottak elkövetésben betöltött szerepét. A megfelelő visszatartó hatás érdekében a kiszabott büntetés enyhítése egyik vádlottnál sem indokolt.

Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a próbára bocsátással kapcsolatban tévesen tüntette fel az intézkedést elrendelő bíróságot, továbbá nem felel meg a hatályos törvénynek a próbára bocsátás megszüntetése, ehelyett a próbára bocsátó rendelkezést kellett volna hatályon kívül helyeznie.

Az ügyészi okfejtés szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt szándékos bűncselekményt elkövető IV.r. vádlott szabadságvesztésének végrehajtását felfüggesztette, mivel ezt a Btk. 91.§ (1) bek. c/ pontja kizárja. Erre figyelemmel indítványozta a felfüggesztésre vonatkozó rendelkezés mellőzését, mellékbüntetésül közügyektől eltiltás alkalmazását, továbbá a Fővárosi Bíróság 16.B. 481/2004/10. számú ítéletével kiszabott büntetés végrehajtásának elrendelését.

A bűnjelekkel kapcsolatos a bűnjeljegyzéken szereplő DNS-mintákkal kapcsolatban a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azok iratoknál kezelése helyett indítványozta a nyomozó hatóságnak történő megküldésüket.

Észrevételezte az ítélet indokolásában IV.r. vádlott tekintetében észlelhető névelírást és annak helyesbítésére tett indítványt.

Összefoglalva indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a hivatkozott körülményekkel egészítse ki, az elírásokat javítsa ki, IV.r. vádlott vonatkozásában hozzon a törvénynek megfelelő határozatot, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

I.r. vádlott védője a felmentésért, illetve enyhítésért bejelentett fellebbezést azt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítvánnyal egészítette ki. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének nem tett eleget, a bizonyítékokat nem tárta fel megfelelő mértékben. A rendelkezésére álló bizonyítékokat nem okszerűen és a logika szabályainak megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségét sem teljesítette.

Tévesen vont következtetést az I.r. vádlott bűnösségére és cselekvőségének jogi minősítése sem helytálló.

Az elsőfokú bíróság ítéletét II.r. vádlott vallomására alapította, amelynek hiteltérdeklőségét gyengíti, hogy semmilyen objektív bizonyíték (pl. DNS) nem támasztja alá.

Mivel a cselekmény elkövetésénél ketten voltak jelen, különös gonddal kellett vizsgálni, hogy a II.r. vádlottnak a társát terhelő védekezése elfogadható-e. A II.r. vádlott azon állítását, hogy együtt mentek be a sértett lakásába, cáfolja a tanú vallomása, miszerint a liftnél állt egy borostás férfi, aki - védekezésének megfelelően - az I.r. vádlott volt. Ezt a vallomást az elsőfokú bíróság azért vetette el, mert a tanú a tárgyaláson nem ismerte fel az I.r. vádlottat, pedig két év alatt a tanú

emlékezete elhomályosulhatott, s időközben a terhelt külseje is megváltozott. Amennyiben a tanú valós tényeket közölt, a II.r. vádlott együttes bemenetelükre tett állítása megdől, ez pedig az I.r. vádlott védekezését támasztja alá. Tovább gyengíti a II.r. vádlott vallomását hogy - az I.r. vádlottól eltérően - az elkövetéskor viselt ruháit nem bocsátotta a hatóság rendelkezésére.

A trükkös lopások általánosságban követett módszerére a bíróság beemelte a tényállásba a másik tanúvallomását, akinek állítása szerint az ilyen cselekményeket kellő gyakorlattal rendelkező személyek, kialakult szereposztás mellett többen követik el és rendkívüli körülmények kellenek ahhoz, hogy a bevált gyakorlaton változtassanak, illetve a szerepek felcserélődjenek. A tanú vallomása szerint a lopásoknál az I.r. vádlott általában várakozott, csak jelzésre ment be és soha nem alkalmazott erőszakot. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy I.r. vádlott bement a lakásba, mert ő - 2.sz. tanúvallomásának tükrében is, - odakint várt, így a sértett figyelmét nem terelhette el.

A két vádlott előéletét összehasonlítva a védő rámutatott, hogy az ugyancsak azt mutatja, hogy az I.r. vádlott nem erőszakos, hanem nagyon elleni bűncselekmények miatt volt büntetve, szemben a II.r. vádlottal, aki fiatalokként erőszakos cselekményeket (rablást, garázdaságot, testi sértést) valósított meg, amiből arra lehet következtetni, hogy kettejük közül társa az erőszakra hajló személy.

Az elsőfokú eljárás során a zárkatársak is meghallgatásra kerültek, de ekörben az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, amikor csak az 1. számú tanú terhelő vallomását fogadta el, míg 3.sz. és 4. sz. tanúknak az I.r. vádlottól származó információit elvetette.

A vádlott által átadott cipővel kapcsolatban a szakértői vélemény beazonosításra alkalmas nyomot nem tárt fel, így ez a szakvélemény nem lehet az ítéleti tényállás alapjául szolgáló bizonyíték.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság nem derítette fel teljes körűen a tényállást, indokolása feltételezéseken alapul és helytelenül következtetett a bűnösségre.

A kifejtettek miatt indítványozta elsősorban az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodsorban a vádlott felmentését a minősített emberölés büntettének vádjá alól, harmadsorban pedig a kiszabott büntetés enyhítését.

II.r. vádlott védője a felmentésért, továbbá téves minősítés miatt előterjesztett fellebbezését enyhítés érdekében is fenntartotta.

Fellebbezése indokolásában a védő rámutatott, hogy az elsőfokú ítélet nem megalapozott, a megállapított tényállás hiányos, ellentétes az iratokkal, nem helytálló következtetések eredménye, de álláspontja szerint a megalapozatlansági hibák a másodfokú eljárásban kiküszöbölhetők. Így hiányos a II.r. vádlott vallomására alapozott tényállás, amikor nem tartalmazza a terhelt által a helyszínen tett azon kijelentéseket, amelyekkel társa váratlan magatartására reagált. Ekörben az ítélet iratellenes is, mivel azt rögzíti, hogy semmilyen módon nem kísérelte meg társát a bántalmazás abbahagyására rábírni.

A bizonyítékok értékelése körében ellentmondásos indokolást ad, amikor egyrészt a II.r. vádlottat szavahihetőnek, nyomozati vallomását pedig következetesnek ismeri el, másrészt a helyszíni tárgyaláson tett nyilatkozata kapcsán úgy foglal állást, hogy saját felelősségének csökkentésére törekszik. Az elsőfokú bíróság kétségbe vonja, hogy a II.r. vádlott az események hatására sokkos állapotba került és megdöbbentő elvárásokat támaszt a tőle elvárható magatartás tekintetében. A bíróság szerint befolyásolja a terhelt büntetőjogi felelősségét, hogy nem hagyta el a lakást, miként az is, hogy az autóban várakozó társainak nem számolt be a történekről és segítségüket sem kérte. Eltúlzott következtetés feltételezni, hogy a III.r. és IV.r. vádlottak feltétlenül igazat állítottak, amikor nem számoltak be a II.r. vádlott szokatlan viselkedéséről, hiszen nem volt igazmondási kötelezettségük és vallomásukat a vádlottól vagy a hatóságtól való félelmük is befolyásolhatta. Nem helyénvalóan róta fel az elsőfokú bíróság a vádlottnak a helyszíni tárgyaláson tanúsított, érzelmeket nélkülöző viselkedését, s kellő kritika nélkül fogadta el az érdekek által vezérelt volt zárkatársak vallomását.

Álláspontja szerint az ügyész nem a Be. 28. §-nak megfelelően (a mentő és terhelő körülmények figyelembevételével), hanem egyoldalúan járt el, miközben a II.r. vádlott vallomására alapozta a vádat, abban olyan lényeges körülményeket elhallgatott, amelyek a terhelt cselekményének megítélését döntően befolyásolják. Csak két ember mondhatta el, hogy mi történt a lakásban és e körben két ellentétes nyilatkozat van. Ezek közül a bíróság a II.r. vádlott előadását találta hitelesnek, az ő elmondásán alapul a történeli tényállás is. Az iratoknak megfelelő történeli tényállás az volna, hogy a II.r. vádlott társa cselekményét észlelve, rászólt, hogy hagyja abba a bántalmazását, majd a nyomok eltüntetésébe kezdett. Ezzel szemben a bíróság a II.r. vádlott ölési cselekményhez nyújtott szándékerősítő magatartása tekintetében hiányosan és tévesen értékelte a bizonyítékokat. A védő álláspontja szerint a terhelt kijelentése rosszallást fejezett ki és a II.r. vádlott saját nyomait próbálta eltüntetni, mivel a lakásban kutatás során csak ő hagyhatott nyomokat, amelyek alapján - mivel szerepel a nyilvántartásban,- könnyen megtalálták volna, s a nyomozóhatóság látóterébe kerülve könnyen válhatott volna akár önálló elkövetővé is. A váratlan történés hatására a II.r. vádlott minden cselekménye abból fakadt, hogy félt a lebukástól.

A jogi minősítéssel kapcsolatban az emberölési cselekménynél az értékelhető bűnsegélyként, ha a terhelt előmozdítja az ölési cselekmény végrehajtását és hátráltatja a felderítést. Pszichikai bűnsegély a tettes bátorítása, a részére tanácsok adása, a szándék megerősítése. Ebben az esetben a II.r. vádlott törölte a nyomokat, majd borsot keresett a konyhában, ami szintén kizárólag a nyomok eltüntetésére és nem I.r. vádlott szándékának erősítésére irányult.

II.r. vádlott védője indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla más jogi álláspontot elfoglalva változtassa meg az elsőfokú ítéletet, a vádlottat mentse fel az emberölés bűntettének vádjáról és bűnösségét másik bűncselekményben állapítsa meg. A korábbiakban indítványozott kifosztás bűntette helyett a vádlott terhére az önálló tettesként elkövetett rablás bűntettét látta megállapíthatónak. Trükkös lopás elkövetésének szándékával mentek be a sértett lakásába, ahol fordulatot jelentett,

hogy a sértett fellépésére az I.r. vádlott váratlanul erőszakot alkalmazott. A II.r. vádlott tudata nem fogta át a sértett bántalmazásának lehetőségét, hanem saját nyomainak eltüntetése után idegen vagyon elvételében működött közre, ezzel valószínűsítette meg a Btk. 321. § (1) bekezdése szerinti rablás bűntettét.

I.r. vádlott fellebbezésének írásbeli indoklásában, illetve a nyilvános ülésen tett felszólalásában elsődlegesen bizonyítottság hiányában az emberölés bűntette miatt emelt vád alóli felmentését, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás pontatlan, hiányos és iratellenes. A történeti tényállás tekintetében a bíróság elvtelenül vette át a vád feltételezésen alapuló megállapításait. Azt a védekezési taktikáját, hogy a nyomozás során a vallomástételt megtagadta, a bíróság a hátrányára értékelte. Nincsenek a bűnösséget alátámasztó bizonyítékok, az ölési cselekményért még bűnsegédként sem tehető felelőssé, legfeljebb a lopás vétségéhez nyújtott bűnsegély miatt vonható felelősségre. A tanú vallomásával kapcsolatban a bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy nem találkoztak egymással és helytelenül hagyta a tanú vallomását figyelmen kívül. A híváslista csupán azt igazolta, hogy a vádbeli időben a sértett lakása közelében tartózkodott. Sérelmezte, hogy a közte és III.r. vádlott között lefolytatott hét beszélgetésből a bíróság csak három hívást értékelt. Nézete szerint a telefonbeszélgetések háttérzaja is védekezését támasztja alá.

Sérelmezte, hogy a vádesetkor viselt és a letéti tárgyai között jelenleg is fellelhető nadrágját nem vizsgálták meg, cipőjével kapcsolatban további bizonyítás lefolytatására tett indítványt annak igazolására, hogy a lábbelin humán hemoglobin jelenléte kizárható.

Kifogásolta, hogy miért nem találtak borsot a konyhában, ha a tanúk szerint annak az asztalon volt a helye.

Nézete szerint a bíróság a tanú vallomásán kívül egy további lényeges momentumot is figyelmen kívül hagyott, amikor nem foglalkozott a bejáratú ajtó zárszerkezetével, amelyen kívülről nem kilincs, hanem gomb található. Kitért arra is, hogy a liftajtó melletti lépcsőről láthatta a sértett arcát, mivel a bejáratú ajtó azzal szemben helyezkedik el. Kifogásolta, hogy a 2009. december 2-i tárgyalásról felvett 43./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldalán pontatlanul rögzítették, hogy a lakásból való együttes távozásukról beszélt, helyesen ugyanis azt mondta, hogy a házból távoztak.

Álláspontja szerint a II.r. vádlott szavahihetőségét számos körülmény teszi kétségessé, így, hogy a halál időpontja: 11 óra 30 perc, amiből az következik, hogy amikor a társa távozott a lakásból, a sértett már nem volt életben, a tanúnak mindkettőjüket látnia kellett volna, a lakásban csak a II.r. vádlottól származó ujjnyomot találtak, nevezett poligráfos vizsgálatok során a kritikus kérdésekre megkérdőjelezhető válaszokat adott, miként az I.r. vádlott vádesetkor viselt cipőjén és nadrágján keletkezett vérszennyeződésekkel kapcsolatban is eltérő előadásokat tett, a II.r. vádlott saját ruháinak eltűnését állította; annak ellenére leírta a sértett sérüléseinek keletkezési mechanizmusát, hogy állítása szerint a bántalmazást nem látta.

Kifogásolta továbbá az I.r. vádlott, hogy a II.r. vádlott minden alapot nélkülözően tulajdonított neki fenyegető kijelentéseket és tett saját testalkatára és magasságára nézve valótlan előadást annak érdekében, hogy reá terhelően valljon. Arra is kitért, hogy a II.r. vádlott ellen rabtársai sérelmére elkövetett erőszakos bűncselekmény miatt eljárás van folyamatban.

I.r. vádlott álláspontja szerint még az sem bizonyítható, hogy a sértett lakásában járt, nemhogy a bántalmazásban részt vett volna, az ölési cselekményt egyedül II.r. vádlott követte el. Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

II.r. vádlott a nyilvános ülésen arra hivatkozott, hogy lopni indultak és nem gondolt rá, hogy így elfajulnak a dolgok. Szóban megpróbálta megakadályozni a súlyos bűncselekményt, de nem sikerült.

IV. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

Az ügyészi fellebbezés megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezés alapján a Be. 348.§-ának (1) bekezdése értelmében a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében, valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában felülbírált.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartva folytatta le a bizonyítási eljárást.

A tárgyaláson kihallgatott vádlottakkal és tanúkkal szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek. A vádlottakat kioktatták az eljárás során gyakorolható jogaikra, s e jogukat gyakorolták is, indítványokat és észrevételeket tettek.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a 2009. december 2-i tárgyaláson dr. Molnár Miklós igazságügyi orvosszakértőt nem a hatályos Be. szerinti figyelmeztetést követően (43./ tárgyalási jegyzőkönyv 28. oldala) hallgatta meg, amikor a hamis szakvéleményadás következményei helyett a szakértői esküjére figyelmeztette. Figyelemmel azonban arra, hogy a bíróság a 2010. november 8-i tárgyaláson (98-III. sorszámú végzéssel) ugyanabban a körben, amire dr. Molnár Miklós szakértő a tárgyaláson nyilatkozott, kiegészítő orvosszakértői véleményt szerzett be, majd a dr. Hubay Márta és dr. Soós Margit orvosszakértők által 100./ sorszám alatt 2010. november 22.napján előterjesztett szakértői véleményt a 2010. december 20. napján tartott tárgyaláson felolvasással tárgyalás anyagává tette (99./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 1. oldala) és az utóbbi szakértői véleményt fogadta el a tényállás alapjául - a relatív eljárási szabálysértésnek nincs jelentősége.

Az egyebekben perrendszerűen lefolytatott bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság minden, a tényállás szempontjából releváns körülményt feltárt és értékelt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ugyanakkor a Be. 351.§-ának (2) bekezdés b/ és c/ pontjai szerinti megalapozatlanságban szenved, kismértékben hiányos, pontatlan, s részben ellentétes az iratok tartalmával.

A másodfokú bíróság ezért a tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint - az iratok tartalma alapján - az alábbiak szerint egészíti ki, illetve helyesbíti:

Az elsőfokú bíróság határozatának személyi része nem tartalmazza az egyes vádlottak elmeállapotára vonatkozóan bizonyítékként elfogadott szakértői megállapításokat, ezért a másodfokú bíróság e körben a tényállást az alábbiakkal egészítette ki:

I.r. vádlott sem a vádbeli időben, sem 2008. november 22-i vizsgálatakor nem szenvedett tudatzavarban, elmebetegségben, értelmi fogyatékosságban, szellemi leépülésben. Nevezett diszharmónikus személyiség-szerkezetű, szociopátiás személyiségfejlődésű egyén, affektív szegénységgel, közömbösséggel, érdektelenséggel, amorális viselkedéssel. Személyiségzavara azonban meg sem közelíti a kóros elmeállapotot.

A bűncselekmény elkövetésekor cselekménye társadalmi veszélyességének felismerésére és e felismerésnek megfelelő cselekvésre képes volt, abban nem volt korlátozva.

(dr. Juhász Krisztina és dr. Lászik András SZV/02/2008. számú szakértői vélemények - nyomozati iratok II. kötet 943- 957. oldala)

II.r. vádlott sem a vádbeli időben, sem 2008. január 11-i vizsgálatakor nem szenvedett tudatzavarban, elmebetegségben, értelmi fogyatékosságban, szellemi leépülésben. Nevezett diszharmónikus személyiség-szerkezetű, szociopátiás személyiségfejlődésű egyén, affektív szegénységgel, közömbösséggel, érdektelenséggel, amorális viselkedéssel. Személyiségzavara azonban meg sem közelíti a kóros elmeállapotot.

A bűncselekmény elkövetésekor cselekménye társadalmi veszélyességének felismerésére és e felismerésnek megfelelő cselekvésre képes volt, abban nem volt korlátozva.

(dr. Hjuhász Krisztina és dr. Lászik András SZV/03/2008. számú szakértői véleménye - nyomozati iratok II. kötet 1007-1023 oldala)

IV.r. vádlott sem a vádbeli időben, sem 2007. december 10-i vizsgálatakor nem szenvedett tudatzavarban, elmebetegségben, értelmi fogyatékosságban, szellemi leépülésben. Nevezett diszharmónikus személyiség-szerkezetű, szociopátiás személyiségfejlődésű egyén, depresszióra való hajlammal. Személyiségzavara azonban meg sem közelíti a kóros elmeállapotot.

A bűncselekmény elkövetésekor cselekménye társadalmi veszélyességének felismerésére és e felismerésnek megfelelő cselekvésre képes volt, abban nem volt korlátozva.

Időszakos alkohol- és kábítószer fogyasztásról számolt be, de függőségre utaló tünetei nincsenek.

(dr. Juhász Krisztina és dr. Lászik András SZV/01/2008. számú szakértői véleménye - nyomozati iratok II. kötet 969- 989. oldala)

Az ítélet tényállása és indokolása az alábbiak szerint szorult további pontosításra, illetve kiegészítésre:

- a 8. oldal alulról negyedik bekezdése helyesen: III.r. terhelt ezt megelőzően is Budapest területén számos általa gazdagnak ítélt sértettet választott ki, majd sérelmükre változó összetételű elkövetői körrel anyagi haszonszerzés végett követtek el ilyen módszerrel lopási cselekményeket.
- a 9. oldal első bekezdésének utolsó mondatában a gépkocsit vezető személy neve helyesen: IV.r. vádlott.
- a 9. oldal nyolcadik bekezdése helyesen: X.Y. közölte velük, hogy nincsenek értékei, ezt követően II.r. vádlott elkezdte átvizsgálni a nagyszobában lévő szekrényeket, fiókokat, azokban érték után kutatott, míg I.r. vádlott a sértettet próbálta meg szóval tartani és így társa magatartásáról elterelni a figyelmet.
- a 9. oldal utolsó mondata kiegészítendő azzal, hogy: a bántalmazást látva II.r. vádlott „Úristen, mit csinálsz, te örült, hagyd abba! kijelentést tette, azonban...(semmilyen módon nem kísérelte meg, hogy társát a sértett bántalmazásának abbahagyására bírja rá).
- 20. oldal első bekezdésében és a 35. oldal negyedik bekezdésében a sértett neve helyesen: X.Y.;
- a 20. oldal negyedik bekezdése kiegészítendő azzal, hogy a konyhában I.r. és II.r. vádlottak borsot nem találtak;
- a 26. oldal hatodik bekezdése helyesen: A tárgyaláson a tanú valószínűsítő jelleggel fényképről felismerte I.r. vádlottt, ugyanakkor tárgyalóterembe belépő férfiak egyikében sem ismerte fel azt a férfit, akit a házban látott;
- a 32. oldal ötödik bekezdésében hivatkozott tanú neve helyesen:
- A 33. oldal második bekezdése azzal egészítendő ki, hogy: A halál okával és körülményeivel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a két orvosszakértők által 100./sorszám alatt előterjesztett szakértői véleményt fogadta el aggálytalan bizonyítékkal;
- a 32. oldal ötödik bekezdését azzal egészíti ki, hogy az ujjnyomok II.r. vádlott bal kezének hüvelyk- és gyűrűs ujjától származnak.
- A 34. oldal második bekezdésének első mondata helyesen: a sértett lakásában azonban a sértett leleplezte az I.r. és II.r. vádlottak cselekményét és a lakás elhagyására szólította fel e két terheltet.

Iratellenes az ítélet indokolásában a 21. oldal negyedik bekezdése, miszerint a haemogenetikus szakértő a I.r. vádlotttól lefoglalt lábbelin vérgyanús szennyeződést állapított meg, ehelyett a vérelőpróba csupán vérgyanús szennyeződésre utalt, amelyet utóbb a vizsgálatok nem igazoltak.

A 32. oldal negyedik bekezdésének utolsó mondatát mellőzi, helyette azt rögzíti, hogy a I.r. vádlotttól lefoglalt cipőn szabad szemmel vérgyanús szennyeződést nem észleltek, a körlet vizsgálata során értékelhető vizsgálati eredményt nem kaptak. Így

a haemogenetikai szakértői vélemény nem erősítette meg az adott lábbelivel történt rúgással végrehajtott bántalmazási módot

Iratellenes továbbá a 21. oldal ötödik bekezdése, amely az elfogadott orvosszakértői vélemény megállapításával és a 11. oldal negyedik bekezdésével szemben azt rögzíti, hogy a sértett órákkal a bántalmazást követően halt meg, ezt annyiban helyesbíti, hogy a sértett a bántalmazást követően fél-egy órán belül hunyt el.

A fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

I.r. vádlott fellebbezésében azzal támadta a tényállást, hogy az elsőfokú bíróság önkényesen mérlegelt, amikor védekezését és az azokat erősítő bizonyítékokat elvetette, s továbbra is kitartott amellett, hogy nem volt bent a sértett lakásában és csak a társa által neki kiadott tárgyakat hozta el onnan.

I.r. vádlott a fellebbezésében utalt rá, hogy a sértett lakása bejárati ajtaja kívülről nem volt nyitható, ám ennek a tényállásban rögzített közös bemenetelük miatt nincs jelentősége. Ekörben jegyzőkönyvi pontatlanságra is hivatkozott, miszerint a házból távozásukra tett nyilatkozatát a lakás elhagyásaként rögzítették. A 2009. december 2-i, 43./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldalának utolsó bekezdése valóban azt tartalmazza az I.r. vádlott nyilatkozataként, hogy „amikor a lakásból kijöttünk”. Az írásba foglalt jegyzőkönyvet I.r. vádlott 2010. február 26. napján személyesen átvette (57./ tárgyalási jegyzőkönyv első oldala), azonban annak kijavítása iránt nem terjesztett elő kérelmet. Így a jegyzőkönyv tartalma utólag nem kérdőjelezhető meg. I.r. vádlott saját ruházatának és lábbelijének további vizsgálatát tartotta szükségesnek, ekörben bizonyítási indítványt is előterjesztett. Állítása szerint a bűncselekmény elkövetésekor általa viselt nadrág jelenleg is fellelhető letéti tárgyai között, s így vizsgálható, hogy hordoz-e olyan nyomokat, amelyek a sértett lakásában kerülhettek rá. Ekörben megállapítható, hogy a vádlott őrizetbe vételére 2007. szeptember 5. napján, napokkal a bűncselekmény elkövetése után került sor, így kevés a valószínűsége annak, hogy az általa viselt ruházat megegyezne a vádbelivel, illetve az azonosság objektív elemzése nem biztosított. Azzal kapcsolatban egyébként, hogy I.r. vádlott milyen nadrágot viselt aznap, saját állítását, miszerint farmernadrágban volt (43./ jegyzőkönyv 19. oldal), cáfolja két ember öltöny viselésére tett vallomása, egyikük arra is utalt, hogy az öltönyt utóbb tisztítóba kellett vinni (43./ jegyzőkönyv 25. oldal).

A vádlott azon védekezését, hogy őt látta volna a tanú ugyancsak cáfolja, hogy a tanú egy munkásruhát, illetve bordó nadrágot viselő férfit említett.

A vádlottól lefoglalt és haemogenetikus szakértő által vizsgált fekete-fehér fűzős férficipővel kapcsolatban - amelyen vérgyanús szennyeződés nem volt igazolható, - ugyancsak kétséges, hogy azonos-e a bűncselekménykor viselt lábbelivel. Erre nézve II.r. vádlott első gyanúsított kihallgatásakor (nyomozati iratok 2309. oldala)

és a tárgyaláson (91./ jegyzőkönyv 4. oldala) is úgy nyilatkozott, hogy társa egyszínű fekete cipőben volt, miként nyomozati kihallgatásakor az egyik tanú is azt állította, hogy aznap az I.r. vádlott egy fekete, hegyes orrú cipőben távozott (nyomozati iratok 1831. oldal). Ugyanakkor a vádlottól hosszabb idővel a bűncselekmény elkövetése után lefoglalt lábbeli nem egyszínű. A kifejtettek miatt ekörben további bizonyítás szükségtelen, ezért a másodfokú bíróság a vádlott bizonyítási indítványát elutasította.

II.r. vádlott az általa társa nadrágján és cipőjén látott vérszenyeződések leírása kapcsán összefüggő, elkenődő, illetve tenyérszerű kiterjedésű, vérpöttyös szennyeződésről is említést tett, majd mindkét előadását fenntartotta. A brutális bántalmazást követő sietős távozás során észlelt nyomokból a hozzá nem értő vádlott által adott leírás a terhelt szavahihetőségét nem teszi kérdésessé.

A halál időpontjával kapcsolatban határozott orvosszakértői vélemény áll rendelkezésre, amelyet a bíróság elfogadott, így minden alapot nélkülöz a vádlott azon hivatkozása, hogy a sértett 11 óra 30 perckor életét vesztette volna.

I.r. vádlottnak a társa előéletével, fogvatartása alatti viselkedésével kapcsolatos állításai nem cáfolták II.r. vádlott szavahihetőségét. A Be.78.§ (1) bekezdése értelmében a büntetőeljárásban szabadon felhasználható a törvényben meghatározott minden bizonyítási eszköz és szabadon alkalmazható minden bizonyítási eljárás. A (2) bekezdés kimondja, hogy a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje. Ezen szabályozásból fakadóan a „szabad bizonyítás” keretében a bíróság a poligráfós vizsgálat eredményét is bizonyítékként értékelheti. Értелеmszerűen elengedhetetlen az adott bizonyíték önmagában való vizsgálatán túl a többi bizonyítékkal való összevetés, értékelés. A jelen ügyben az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy II.r. vádlott poligráfós vizsgálata „érdemi bizonyítékot nem eredményezett”.

A I.r. vádlott által kifogásolt telefonbeszélgetésekkel kapcsolatban a vádbeli időben a vádlottak között folytatott és híváslistán szereplő valamennyi releváns adatot értékelte a bíróság. A beszélgetések tartalma nem áll rendelkezésre, így az esetleges háttérzaj nem ismerhető meg.

A zárkatársak tanúvallomásait (összhangban a Legfelsőbb Bíróság BH.2000/192. számú eseti döntésében közzétettekkel) fokozott körültekintéssel értékelte, vizsgálva, hogy a vallomást tevő milyen előnyökre számíthatott, illetve, hogy előadását egyéb adatok alátámasztják-e, továbbá szolgál-e olyan részletekkel, amelyről csak a vádlottól szerezhethet tudomást. Ezek figyelembevételével helyesen fogadta el bizonyítékkul az 1. számú tanú vallomását és vetette el a további zárkatársak ellentmondásos nyilatkozatait.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, valamennyi az ügy érdemi elbírálása szempontjából jelentősséggel bíró tényrt feltárt, vizsgálta, hogy milyen cselekmény történt a helyszínen és etekintetben II.r. vádlott előadását ítélte meg hitelérdemlőnek. Helytállóan foglalt állást abban, miszerint a cselekménysort

egészében kell vizsgálni, s nem lehet egyes mozzanatait kiragadva értékelni. II.r. vádlott saját büntetőjogi felelősségét kedvező színben feltüntető védekezésével szemben nevezettnek a helyszínen illetve közvetlenül távozásuk után tanúsított magatartását vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésére álló bizonyítékot elemző részletességgel értékelt és indokolási kötelezettségét is maradéktalanul teljesítette. Logikus és okszerű indokát adta, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el. Ekként az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi perorvoslatok a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróságnak a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére levont következtetésével.

Az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte a Btk. 2.§-ában foglaltakat, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottak cselekményeit a bűncselekmények elkövetése idején hatályos büntető törvény rendelkezései alapján kell elbírálni.

A vádlottak terhére rótt bűncselekmények minősítése és elkövetői minőségük is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

A Btk. 21. § (2) bekezdésének helyes értelmezése alapján bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújt. Ez történhet fizikai segítségnyújtás útján, de akár úgy is, hogy a bűnrészes a tettes akarat-elhatározását az elkövetés helyszínén a pusztá jelenlétével erősíti, miközben a sértettre bénító hatást gyakorol. Nem feltétel, hogy a bűnsegéd már előzetesen is szándékerősítő hatást fejtsen ki, elegendő, ha a bűncselekmény megvalósítása közben biztosítja támogatásáról az elkövetőt. Nyilvánvalóan hiányzik a fentebb említett szándékegység, ha az elkövető váratlan, meglepetésszerű, vagy előzmény nélküli magatartást tanúsít, olyat, amely a korábban történetekkel semmiféle logikai kapcsolatban, összefüggésben nem áll. A bűnsegéd szándékára azokból a tárgyi ismérvekből kell következtetést levonni, amelyeket a véghezviteli magatartás kifejtésekor a tudata átfog. A bűncselekmény helyszínén, a törvényi tényállás megvalósításában részt nem vevő személy büntetőjogi felelősségének az elbírálásakor a szándéknak van meghatározó jelentősége, annak tehát, hogy a bűnsegéd - általa is tudottan - a tettesi cselekmény sikerét kívánja előmozdítani, annak véghezviteléhez nyújt segítséget. Ez pszichikai bűnsegély esetében passzív magatartással is megvalósítható, nem szükséges, hogy a bűnsegéd feltétlenül aktivitást fejtsen ki. E jelenlét szándékerősítő jellege ugyanakkor nem kizárólag a bűncselekmény elkövetésének a megkezdése előtt, hanem annak folyamatában, végrehajtása közben is megnyilvánulhat, így akkor, ha a bűnsegéd a helyszínen való tartózkodásával az egyetértését juttatja kifejezésre. Ilyenkor a jelenléte bátorító hatást gyakorol, az elkövető ugyanis a végrehajtás során - figyelemmel a köztük fennálló, vagy kialakult szándékegységre - mindenképpen számíthat arra, hogy e személy a sértett érdekében nem fog közbeavatkozni és cselekményét nem hozza a hatóság tudomására.

Az irányadó tényállás szerint az I.r. és II.r. vádlott szándékegységben érkezett a sértett lakásához, azzal a céllal, hogy onnan ún. trükkös lopással értékes tárgyakat vigyenek el. Ennek érdekében mindketten bementek a sértett lakásába, aki gyanút fogott és segítséget akart hívni, amikor őt az I.r. vádlott leütötte, majd a II. r. vádlott szándékerősítő jelenlétében brutálisan bántalmazta. Az I.r. vádlott ekkor már számíthatott a társa támogatására, egyetértése, valódi tiltakozásának hiánya az akarat-elhatározását mindenképpen erősítette. Ahogyan a sértettben ugyanez ellenkező - az ellenállására bénító - hatást válthatott ki.

Kétségtelen, hogy II.r. vádlott társa ölési szándékáról előzetesen nem tudott, azonban az ölési cselekmény közben a nyomok eltüntetésével foglalkozott, továbbá közreműködött az értékek összegyűjtésében és azok lakásból történő elszállításában is. Eközben tett - az I.r. magatartását kifogásoló - kijelentése önmagában nem alkalmas az ölési cselekményben való közreműködés negligálására. Az általa szóban kifejezésre juttatott tartalomnak ellentmondott az előzmények észlelése mellett a helyszínen maradása és tevőleges cselekvősege, amely a tettesi magatartást megvalósító I.r. vádlottra bátorítóan és szándékerősítően hatott. Egyetlen körülmény sem utal arra, hogy az elkövetés folyamán a II. r. vádlott a sértett más megfontolásból fakadó megölésével ne azonosult volna. E szándék- és akarategység később sem bomlott fel, a vádlottak az ingatlant is egymással egyetértve hagyták el. I.r. vádlott tehát mindvégig számíthatott II. r. vádlott segítségére, tiltakozásától vagy feljelentésétől nem kellett tartania. (BH 2005/ 167.)

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság I.r. vádlott és II.r. vádlottak cselekményeit a minősítő körülmények helyes értékelésével törvényesen minősítette emberölés büntettének (Btk. 166.§ (1) bekezdés (2) bekezdés b/ és d/ pontjai), amelyet I.r. vádlott tettesként, míg II.r. vádlott a Btk. 21.§-ának (2) bekezdése szerint bűnsegédként valósított meg.

A törvényi rendelkezésekkel összhangban állapította meg, hogy I.r. vádlott a Btk. 137.§ 16./ pontja szerinti többszörös visszaeső, míg II.r. vádlott a Btk. 137.§ 16./ pontja szerinti visszaeső bűnismétlő.

A vádlottakkal szemben helyesen alkalmazott elkövetéskori törvény büntetési tételét az ítélet 39. oldalának második bekezdésében és a 40. oldal ötödik bekezdésében tévesen rögzíti tíz évtől húsz évig terjedő szabadságvesztésként, mivel a cselekmény elkövetéskor hatályos Btk. 166.§-ának (2) bekezdése értelmében tíz évtől tizenöt évig terjedő határozott tartamú szabadságvesztés volt kiszabható.

IV.r. vádlott vádbeli cselekményét is törvényesen minősítette az elsőfokú bíróság bűnsegédi minőségben elkövetett lopás vétségének (Btk. 316.§ (1) bek. (2) bek. I. fordulata).

A próbára bocsátás ideje alatti elkövetés miatt IV.r. vádlottat érintően a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2006. évi november hó 3. napján tárgyalás mellőzésével hozott és 2006. december 22. napján jogerőre emelkedett 6.Bk. XV.1428/2006/2. számú végzésével kábítószerrel visszaélés vétségének elkövetése miatt (a

bűnösség kimondása nélkül) egy évi időtartamra elrendelt próbára bocsátással kapcsolatban a 2009. szeptember 23-i tárgyaláson rendelkezett a próbára bocsátás sikertelensége folytán a Fővárosi Bíróságon B.11377/2009. számra iktatott ügynek a jelen eljáráshoz történő egyesítéséről (29./ tárgyalási jegyzőkönyv 2.oldala), majd felolvasással tárgyalás anyagává tette a határozat rendelkező részét és tényállását (29./ tárgyalási jegyzőkönyv 21.oldala).

Az eljáró bíróság nevét elvétele, de helytállóan mondta ki az első fokú bíróság IV.r. vádlott IV.r. vádlott bűnösségét kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282.§-ának (1) bekezdése, (5) bekezdés a/ pontja) és szabott ki vele szemben halmazati büntetést.

Az elsőfokú bíróság azonban nem a törvénynek megfelelően rendelkezett a próbára bocsátással kapcsolatban. Amikor csupán a vádlottal szemben alkalmazott próbára bocsátást szüntette meg, figyelmen kívül hagyta, hogy a próbára bocsátás megszüntetésének anyagi jogi és eljárásjogi feltételei egyaránt vannak. A próbára bocsátás megszüntetésének anyagi jogi alapja a Btk. 73. § (2) bekezdése, míg az eljárásjogi aspektus tekintetében a Be. 330. § (4) bekezdése az irányadó, miszerint a próbára bocsátás próbaideje alatt elkövetett bűncselekmény miatt a próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül kell helyezni és halmazati büntetést kiszabni. Az elsőfokú bíróság nem a törvénynek megfelelően járt el, amikor próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezését elmulasztotta. Ezt az ítéltábla pótolta. (BH. 2004/218.)

Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel a büntetés kiszabása körében releváns bűnösségi tényezőket és a vádlottakkal szemben a belső arányosság követelményének is megfelelő mértékű büntetéseket szabott ki.

Az elsőfokú bíróság által figyelembevett bűnösségi tényezők köréből mellőzni kellett a I.r. vádlottal szemben az elkövetésben megnyilvánuló rendkívüli brutalitásra utalást, mert ez a cselekmény minősítésében jut kifejezésre, ugyanakkor II.r. vádlottnál a büntetés kiszabásánál további enyhítő körülmény a tényállás alapjául elfogadott, feltáró jellegű vallomás, annak ellenére, hogy nem társult a bűnösség beismerésével, súlyosít viszont, hogy végrehajtandó szabadságvesztésre ítéltése után, a büntetés megkezdése előtt követte el a cselekményt.

Az elsőfokú bíróság által I.r. vádlott és II.r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetés törvényes, tükrözi a vádlottak javára és terhére értékelt bűnösségi körülményeket, ezért lényeges enyhítésükre a másodfokú bíróság kellő alapot nem látott.

A IV.r. vádlott terhére bejelentett ügyészi súlyosítást célzó perorvoslatot a másodfokú bíróság alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság IV.r. vádlott esetében túlnyomórészt helyesen értékelte a bűnösségi tényezőket, azonban a súlyosítók közül mellőzni kellett a próbára bocsátás alatti elkövetést, tekintve, hogy ez a körülmény vezetett a bűnösség kimondása mellett halmazati büntetés kiszabásához. Az elsőfokú bíróság a belső

arányosságot megtartva szabott ki IV.r. vádlottal szemben halmazati büntetést, amelynek neme és mértéke is törvényes.

E vádlottnál - a védői indítványnak megfelelő - ismételt intézkedés alkalmazására nincs törvényes lehetőség.

A Btk. 73. §-ának (2) bekezdése értelmében a próbára bocsátást meg kell szüntetni és büntetést kell kiszabni, ha a próbára bocsátott a pártfogó felügyelet magatartási szabályait súlyosan megszegi, vagy a próbaidő alatt elkövetett bűncselekményért, vagy a próbaidő előtt elkövetett bűncselekményért a próbaidő alatt elítélik.

A Btk. 73. §-ának (2) bekezdése értelmében, ha a próbára bocsátott a próbaidő alatt bűncselekményt követ el, a törvény nem ad a bíróságnak mérlegelési lehetőséget, mert az újabb bűncselekmény miatti elítéléshez nem fűzhető enyhébb következmény, mint a magatartási szabályok súlyos (de bűncselekményt meg nem valósító) megszegéséhez.

Ha a próbára bocsátott a próba tartama alatt újabb bűncselekményt követ el, a bűnhalmazatban megállapított bűncselekmények miatt újbóli próbára bocsátás alkalmazásának nincs helye, erre csak akkor van mód, ha a próbára bocsátás előtt elkövetett bűncselekmény miatt indul ellene büntetőeljárás.

Az előbbiekből következik, hogy a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt - a büntetőjogi felelősség megállapítása esetén - az ismételt próbára bocsátás kizárt, mivel ezt a Btk 73. § (2) bekezdése tilalmazza. (BH1991/ 382.)

Az elsőfokú bíróság a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt szándékos bűncselekményt megvalósító vádlottal szemben azonban tévesen - a Btk. 90.§ a/ pontjában írt rendelkezését megsértve függesztette fel a szabadságvesztés végrehajtását. A hivatkozott törvényhely értelmében a büntetés végrehajtása nem függeszthető fel, ha a szándékos bűncselekményt a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaideje alatt követték el.

A másodfokú bíróság ezért a négy hónapi fogház felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzte, egyben a végrehajtandó szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt - a Btk. 99.§-ának (1) bekezdése szerint - beszámította.

IV.r. vádlott előélete és az általa és felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt elkövetett bűncselekmény miatt méltatlan a közügyekben való részvételre, ezért őt a másodfokú bíróság mellékbüntetésül - a Btk. 53-55.§-a szerint - két évi közügyektől eltiltásra is ítélte.

A Btk. 91.§ (1) bekezdés b/ pontja értelmében a felfüggesztett szabadságvesztést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik. A másodfokú bíróság erre figyelemmel elrendelte a próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával kapcsolatos rendelkezést II.r. vádlottal szemben kényszerintézkedés jogerős büntetés töltése miatti félbeszakításának megfelelően korrigálta.

Az elsőfokú bíróság egyes (a bűnjeljegyzék 1-13, 18-24, 26-28, 45, 47-49, 71, 78-113. tételszám alatti) bűnjelekről pontatlanul - lefoglalásuk megszüntetése nélkül - rendelkezett, ezen rendelkezését a másodfokú bíróság helyesbítette.

Ezen túlmenően - osztva az ügyészi álláspontot - a biológiai nyomokat hordozó fenti bűnjelek, valamint a 36-41, 56-58, 69-70. tételszám alatt nyilvántartott DNS-minták, kontroll-minták, vegyes szennyeződések, elemi szálak, daktiloszkópiai nyomok, anyagmaradványok lefoglalását megszüntetve azokat megőrzés céljából a nyomozó hatóságnak rendelte megküldeni.

A I.r. vádlottnak kiadni rendelt 80. tételszám alatti lábbeli tekintetében ugyancsak a lefoglalás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést pótolta.

Az egyik tanúnak kiadni rendelt tárgyak körét a bűnjeljegyzék 14-17, 25, 33-34, 42-44. és 50-52. tételszám alatt nyilvántartott bűnjelekben, míg a megsemmisíteni tárgyakat a a bűnjeljegyzék 29-32, 35, 46, 53-55. és 73-79. tételszám alatt nyilvántartott bűnjelekben határozta meg.

Az eljárás nyomozati szakától az elsőfokú eljárás befejezéséig (költségjegyzék 1-52. tételei) 1.836.645 forint bűnügyi költség merült fel, amelyből az elsőfokú bíróság a bűnösnek kimondott vádlottakat együttesen 1.121.708 forint megfizetésére kötelezte, azzal, hogy 635.638 forint bűnügyi költség az államot terheli. Ekként 1.757.345 forintról rendelkezett, amely 79.300 forinttal kevesebb a ténylegesen felmerült bűnügyi költség teljes összegénél. Ezt a számszaki hibát korrigálta a másodfokú bíróság, egyben megállapította, hogy a bűnügyi költségből helyesen 714.938 forint marad az állam terhén.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az ítélet az ügyszámot pontatlanul rögzíti, ezt az évszám tekintetében helyesbítette.

Korrigálta ezen túlmenően IV.r. vádlott személyazonosító okmányának számát is.

Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti részbeni megváltoztatása a Be. 372.§-ának (1) bekezdésén alapszik.

A határozat további rendelkezései törvényesek, ezért az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság ítéletét egyebekben I.r. vádlott, II.r. vádlott és IV.r. vádlott tekintetében a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

I.r. vádlott és II.r. vádlottnál az elsőfokú ítélet meghozatala óta előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról a Btk. 99.§-a szerint rendelkezett.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére I.r. vádlottat kötelezte a Be. 381.§-ának (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2012. február hó 21. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

Dr. Sebe Mária sk.

Dr. Révész Tamásné sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 2010. évi december hó 21. napján kelt 12.B. 493/2009/99. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.156/2011/39. számú ítéletével I.r. vádlott I.r., II.r. vádlott II.r. és IV.r. vádlott IV.r. vádlottak tekintetében 2012. évi február hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. évi február hó 21. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
írnok